

BOGA BÁLINT DR.

„Merre csavarogsz?”

Igen, csavargok.

A szépség lelke után kódorgok,

Amely, ha mellettem vagy,

Teljességgel eltölti érzéseim.

De ha tested távolban ül a trónon,

Egy belső ösztön hajt csámborogni,

S mivel sehol sincs máshol, mi betöltsön,

Tovább loholok mindenholnan.

Városszerte kóborolok,

Tereken kóválygok,

Paloták mellett oldalgok,

Szobrok mentén kaptatok,

Mélán ténfergek

Tovább, tovább.

Az emberek közt sündörgök.

Sehol, ki csak kicsit is

Csillapítaná éhemet.

Ünnepélyre besurranok.

Besettenkedem oda is,

Hová nem vagyok hivatalos.

Üresség láttán megyek máris.

Ödögök a folyó partján,

Majd kószálok utcák hosszán,

Autók során tévelygek,

Aluljárókban somfordálok,

Sikátorokban bandukolok,

Kapuk alján baktatok,

Háztól házig csatangolok,

Lépcsőházban botorkálok,
Udvarokban ögyelgek,
Parkokban kujtorgok,
Templomokban oltárhoz lopakodom,
Aulákban lődörgök,
Üzletekben bóklászok,
Áruházakban csellengek,
Könyvtártermekben lófrálok
S bolyongok múzeumok mélyén.
Végül hazatántorgok
Várni istennői tested
Szépségének betérését
Sóvárgó otthonomba.

Téli haikuk

Téli reggelek!
Elrejtitek, lesz-e még
Itt feltámadás!

Kövér hópehely:
Oldalog, s aztán leszáll,
Elolvad. Volt – nincs.

Jégtábla úszik,
Rajta varjú. Ez itt a
Szárzaföld – hiszi.